

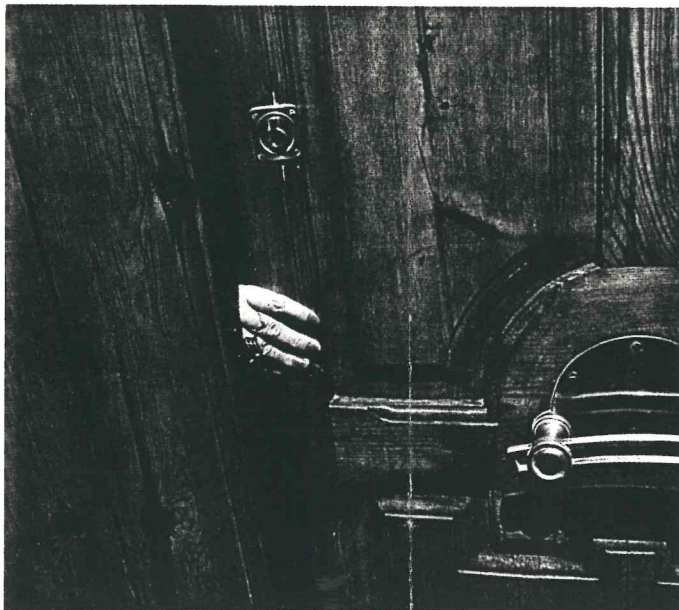
Art d'amor

Miquel Àngel Riera. *El pis de la badia*. Columna. Àuria, 38. Barcelona, 1992.

Miquel Àngel Riera és eminentment conegut com a novel·lista pel lector mitjà, especialment com a autor d'*Els déus inacessibles* i *Illa Flaubert*. Així i tot, la seva obra poètica és tan abundant i tan densa com l'obra narrativa, no debades les novel·les que hem esmentat tenen una concepció fonamentalment poemàtica. ¿Què és, doncs, el que trobarà el lector del Riera novel·lista quan s'atansi a aquest llibre de poemes? Hi trobarà, de bell nou, una reflexió sobre l'altre com a element definitori de l'existència de l'individu.

El pis de la Badia és, en efecte, un petit tractat d'amor. L'amor hi és analitzat des de diferents punts de vista, però amb un predomini clar de la via conceptual. Un reflex de la concep-

RAFA GIL

tualització que presideix la major part de poemes, el trobem en la manera com l'autor descriu els moviments dels cossos: la plasticitat dels poemes naix sovint de la descomposició gairebé ge-

omètrica dels moviments i dels objectes; cada gest és descrit minuciosament, com en càmera lenta.

No obstant això, tot el llibre és tenyit d'un vitalisme franc, d'un

hedonisme que, al lector de Miquel Àngel Riera, li resultarà familiar: "dels plaers no fruitos, raça insensata, / un dia en respondreu davant els déus" (del poema X). Un dels aspectes més interessants respecte a l'art amatòria que s'hi desenvolupa és el que fa referència a la influència essencial que un amant adquireix sobre l'altre, com a peça clau de la seva situació en el món i fins i tot en el temps; vet aquí dos versos impressionants en aquest sentit: "No m'interessa res del temps quan no existies / ni m'atrau cap futur si tu i jo no hi som" (del poema XVIII). A través d'aquesta declaració radical, però, s'anuncia l'esclatxa per on penetrarà l'altre element cabdal: la presència inquietant i creixent de la mort.

Els poemes d'*El pis de la badia* formen un tot perfectament entrellaçat i ordenat i es caracteritzen per un to reiteratiu que, en certs moments, els torna feixucs.

Emili Rosales

La densitat màxima

Gerard Manley Hopkins. *El naufragi del Deustchland*.

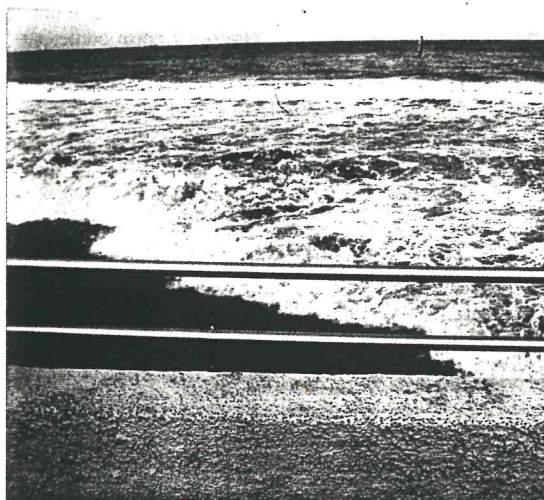
Martínez Marzo. Edicions de la Guerra. Ed. bilingüe. València. 1992. 83 pàgs.

Entre la mitjanit i el matí del 7 de desembre del 1875 va naufragar davant de les costes de Dover el vaixell alemany *Deustchland*. Anava camí de Nord-amèrica i entre els seus passatgers hi havia cinc monges, que resultaren mortes, que s'havien vist obligades a abandonar Alemanya a causa de la legislació vigent, les anomenades lleis Falk. Aquesta tragèdia va motivar una de les obres poètiques més intenses de la li-

teratura anglesa. *El naufragi del Deustchland*, escrita per Gerard Manley Hopkins i que ara Isidre Martínez presenta per primera vegada en català.

Hopkins (1844-1889), anglicà fins que es va convertir al catolicisme als vint-i-dos anys i jesuïta poc temps després, va dedicar bona part del seu temps a la creació poètica i a la reflexió sobre el que significava i les normes que havia de seguir el llenguatge poètic.

El naufragi del Deustchland és, sense dubte, l'obra més coneguda i més lloada d'aquesta figura senyera de les lletres angleses. En ella, Hopkins aboca tot el seu cabal d'espiritualitat i el conjuga amb les seues experimentacions sobre el ritme. L'autor aprofita per donar cos a la seua teoria del "ritme abrupte", basat

RAFA GIL

en peus similars als que conformaven la poesia clàssica

El resultat és una obra densa i difícil que no deixa d'enlluernar ni un sol moment i que manté quotes de tensió poques vegades superades en la poesia contemporània. Amb lec-

tures diverses i de vegades força críptiques, paraules inventades i exercicis constants, sempre a la vora del límit, la traducció era un repte exigent. Isidre Martínez ens proporciona una versió perfectament apuntalada per l'aparell crític i la presentació.

El text català ha de triar moltes vegades entre les diferents interpretacions possibles que els crítics han atorgat als versos de Hopkins, però en la tria, el traductor, bon coneixedor del terreny que trepitja per la seua condició de poeta, aconsegueix trobar sempre una solució que respecta la "intensitat" de l'original i que resulta una obra completa per ella mateixa.

Benvinguda, doncs, aquesta primera traducció d'*El Naufragi del Deustchland* al català, presentada per Edicions de la guerra amb la cura que caracteritza els productes d'aquesta editorial que, des de València, s'ha convertit en un punt de referència inevitable a l'hora de parlar de l'activitat poètica dels darrers anys.

Jordi Sebastià